

Hlavní projev ruského ministra zahraničí Lavrova v Radě bezpečnosti OSN v původní podobě

infokuryr.cz/n/2023/09/22/hlavni-projev-ruskeho-ministra-zahranici-lavrova-v-rade-bezpecnosti-osn-v-puvodni-podobe

kuryr

22. září 2023

Ruský ministr zahraničí Lavrov přednesl v Radě bezpečnosti OSN hlavní projev o ukrajinské krizi a vztahu Západu k mezinárodnímu právu, o jehož obsahu německá média samozřejmě mlčí. Proto jsem ten projev kompletně přeložil.

Projev ministra zahraničí Lavrova v Radě bezpečnosti OSN mohl být jedním z nejdůležitějších projevů poslední doby, když podrobně popsal ruský postoj k ukrajinské krizi, mezinárodnímu právu a chování Západu pod vedením USA.

Projev mimochodem ukazuje i na rozdíl mezi ruskými a západními politiky, protože Lavrov všechna svá prohlášení podepřel konkrétními ustanoveními mezinárodního práva a hojně z nich citoval, zatímco západní politici v OSN používají infantilní fráze a opakují hesla.

můžete vidět v projevech kancléře Scholze , ukrajinského prezidenta Zelenského a amerického prezidenta Bidena, kteří ve stejný den vystoupili na Valném shromáždění OSN.

Proto jsem přeložil celý Lavrovův projev:

Začátek překladu:

Pane prezidente! Pane generální tajemníku, vážení kolegové, existující mezinárodní řád byl vybudován na troskách a následcích kolosální tragédie druhé světové války. Jejím základem byla Charta OSN, klíčový prvek moderního mezinárodního práva. Především díky OSN se podařilo odvrátit novou světovou válku s jadernou katastrofou.

Bohužel po skončení studené války se „kolektivní Západ“ v čele s USA svévolně etabloval jako nejvyšší arbitr osudu lidstva a veden komplexem výjimečnosti stále více ignoroval odkaz otců zakladatelů OSN. .

Dnes se Západ selektivně odvolává na normy a principy Charty, případ od případu, pouze podle svých sobeckých geopolitických potřeb. To nevyhnutelně vede k podkopání globální stability, prohlubování stávajících zdrojů napětí a přiživování nových. Zvyšují se také rizika globálního konfliktu. Právě proto, aby je zadrželo a nasměrovalo události mírovým směrem, Rusko trvalo a trvá na tom, aby všechna ustanovení Charty OSN byla dodržována a uplatňována nikoli selektivně, ale jako celek a ve vzájemném vztahu, včetně principů suverenity Rovnost států , nezasahování do jejich vnitřních záležitostí, respektování územní celistvosti a práva národů na sebeurčení.

Od rozpadu SSSR a vytvoření nezávislých států na jeho místě se Spojené státy a jejich spojenci nestydatě a nestydatě vměšují do vnitřních záležitostí Ukrajiny. Jak náměstkyně ministra zahraničí USA

Victoria Nulandová na konci roku 2013 veřejně a dokonce hrdě přiznala, Washington utratil 5 miliard dolarů na podporu politiků v Kyjevě, kteří jsou poslušní Západu.

Všechna fakta o „inženýrství“ ukrajinské krize jsou již dávno známá, ale snaží se je všemožně zakrýt, aby celý příběh před rokem 2014 „zrušili“. Z tohoto důvodu nemůže být téma dnešního setkání navržené albánským předsednictvím vhodnější a umožňuje nám rekonstruovat chronologický řetězec událostí, zejména v kontextu postoje hlavních aktérů k implementaci principů a cíle Charty Organizace spojených národů.

V letech 2004 a 2005, aby se k moci dostal proamerický kandidát, schválil Západ první převrat v Kyjevě a donutil ukrajinský ústavní soud k nezákonnému rozhodnutí o uspořádání třetího kola voleb, což nebylo povoleno byla zamýšlena ústava země. Během druhého Majdanu v letech 2013 a 2014 bylo vměšování do vnitřních záležitostí ještě zřetelnější. Řada západních cestovatelů tehdy přímo vybízela účastníky protivládních demonstrací k násilným akcím. Tatáž Victoria Nuland hovořila s americkým velvyslancem v Kyjevě o složení budoucí vlády, kterou by pučisté sestavili. Zároveň poukázalo EU na její skutečné místo, které má ve světové politice z pohledu Washingtonu. Všichni si pamatujeme její sugestivní dvouslovnou větu. Je příznačné, že to EU „spolkla“.

V únoru 2014 se Američané vybraní lidé stali hlavními aktéry krvavého uchvácení moci, které, připomínám, den po dohodě uzavřené pod zárukami Německa, Polska a Francie mezi legitimně zvoleným prezidentem Ukrajiny Viktorem Janukovyčem a vůdci byli organizováni opozicí. Opakovaně byla porušována zásada nevměšování se do vnitřních záležitostí.

Bezprostředně po převratu pučisté prohlásili, že jejich absolutní prioritou je omezení práv rusky mluvících občanů Ukrajiny. A obyvatelé Krymu a jihovýchodu země, kteří odmítli přijmout výsledky protiústavního uchopení moci, byli prohlášeni za teroristy a byla proti

nim zahájena represivní akce. V reakci na to se na Krymu a Donbasu konala referenda, která byla plně v souladu s principem rovnosti a sebeurčení národů zakotveným v čl. 1 odst. 2 Charty Organizace spojených národů.

Když jde o Ukrajinu, západní diplomaté a politici zavírají oči nad touto nejdůležitější normou mezinárodního práva a snaží se celé pozadí a podstatu událostí redukovat na nepřipustnost narušení územní celistvosti.

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST
www.stranapro.cz

V této souvislosti bych rád připomněl, že Deklarace Organizace spojených národů o zásadách mezinárodního práva o přátelských vztazích a spolupráci mezi státy, přijatá jednomyslně v roce 1970 v souladu s Chartou Organizace spojených národů, uvádí, že zásada respektování ... Územní celistvost se vztahuje na „státy, které ve svém jednání dodržují zásadu rovnosti a sebeurčení národů (...) a v důsledku toho mají vlády, které (...) zastupují všechny národy žijící na jejich území“.

Není třeba dokazovat, že ukrajinští neonacisté, kteří se chopili moci v Kyjevě, nezastupují lid Krymu a Donbasu. A bezvýhradná podpora západních hlavních měst akcím zločineckého režimu v Kyjevě není ničím menším než porušením principu sebeurčení po hrubém vměšování do vnitřních záležitostí.

Přijetí rasistických zákonů zakazujících vše ruské – vzdělání, média, kulturu, ničení knih a památek, zákaz ukrajinské pravoslavné církve a konfiskaci jejího majetku – které následovalo po převratu za vlády Porošenka a poté Zelenského, byly očividné porušení článku 1.3 Charty OSN o dodržování lidských práv a základních svobod pro všechny bez rozdílu rasy, pohlaví, jazyka nebo

náboženství. Nemluvě o tom, že tato opatření jsou v přímém rozporu s ukrajinskou ústavou, která zakotvuje povinnost státu respektovat práva Rusů a dalších národnostních menšin.

Když slyšíme požadavky na zavedení „mírové formule“ a návrat Ukrajiny k hranicím z roku 1991, vyvstává otázka: jsou ti, kdo to požadují, obeznámeni s prohlášeními ukrajinského vedení o tom, co dělají s obyvateli postižených oblastí? v úmyslu udělat?

Na veřejnosti, na oficiální úrovni, jim opakovaně hrozí právní nebo fyzická likvidace. Západ nejenže své chráněnce v Kyjevě nezdržuje, ale dokonce nadšeně podporuje jejich rasistickou politiku.

Podobně členské státy EU a NATO po desetiletí podporovaly akce Lotyšska a Estonska, které nerespektují práva stovek tisíc rusky mluvících obyvatel, označovaných jako „neobčané“. Nyní se již vážně mluví o zavedení trestní odpovědnosti za užívání vlastního rodného jazyka. Vyšší úředníci oficiálně prohlašují, že šíření informací o možnosti tamních studentů absolvovat kurzy ruského dálkového studia by mělo být považováno téměř za hrozbu pro národní bezpečnost a vyžaduje pozornost orgánů činných v trestním řízení.

Zpátky na Ukrajinu. Uzavření Minské dohody v únoru 2015 bylo schváleno zvláštní rezolucí Rady bezpečnosti – plně v souladu s článkem 36 Charty, který podporuje „jakýkoli postup pro urovnání sporu přijatý stranami“. V tomto případě z Kyjeva, DNR a LNR.

Všichni signatáři Minské dohody, s výjimkou Vladimira Putina, tedy Merkelová, Hollande a Porošenko, však loni veřejně a dokonce s radostí přiznali, že když dokument podepsali, neměli v úmyslu jej realizovat. Chtěli jen získat čas na posílení vojenského potenciálu Ukrajiny a vyzbrojit zemi zbraněmi proti Rusku. Všechny ty roky EU a NATO přímo podporovaly sabotáž Minské dohody a tlačily kyjevský režim k násilnému řešení „problému Donbasu“. To bylo v rozporu s

článkem 25 Charty, který požaduje, aby všichni členové Organizace spojených národů „poslouchali a prováděli rozhodnutí Rady bezpečnosti“.

Připomínám, že hlavy států a předsedové vlád Ruska, Německa, Francie a Ukrajiny v rámci balíčku Minské dohody podepsali deklaraci, ve které se Berlín a Paříž mimo jiné zavázaly pomoci obnovit bankovní systém v Donbasu. Pomoc. Ale nehnuli ani prstem. Jen sledovali, jak Porošenko v rozporu se všemi těmito sliby uvalil na Donbas obchodní, ekonomickou a dopravní blokádu. Ve stejném prohlášení se Berlín a Paříž zavázaly, že pomohou posílit třístrannou spolupráci v rámci formátu EU-Rusko-Ukrajina, aby konkrétně řešily obavy Ruska v obchodních otázkách a podpořily „vytvoření společného humanitárního a ekonomického prostoru od Atlantiku po Tichomoří“. Tato deklarace byla rovněž schválena Radou bezpečnosti a podléhala již zmíněnému článku 25 Charty OSN. Ale i tento závazek hlav států a vlád Německa a Francie se ukázal jako „prázdný“, což bylo dalším porušením principů Charty.

Andrei Gromyko, legendární ministr zahraničí SSSR, správně řekl: “Lepší deset let vyjednávání než den války.” Podle tohoto principu jsme řadu let vyjednávali, usilovali o uzavření dohod v oblasti evropské bezpečnosti, schválili Zakládající akt NATO-Rusko, přijali deklarace OBSE o nedělitelnosti bezpečnosti na nejvyšší úrovni v letech 1999 a 2010 a od r. 2015 o bezpodmínečném provádění Minské dohody, která byla výsledkem jednání. Vše se odehrálo v plném souladu s Chartou OSN, která požaduje „zajistit podmínky spravedlnosti a dodržování závazků vyplývajících ze smluv a dalších pramenů mezinárodního práva“. Naši západní kolegové porušili tuto zásadu, když podepsali všechny tyto dokumenty,

Když už jsme u vyjednávání. Ani my se jich teď nevzdáváme. Ruský prezident Vladimir Putin se k tomu vyjádřil při mnoha příležitostech, včetně nedávné. Rád bych připomněl váženému ministru zahraničí

USA, že prezident Zelenskij podepsal dekret zakazující jednání s Putinovou vládou. Pokud mají USA takový zájem, myslím, že by nebylo těžké „vydat příkaz“ ke zrušení Zelenského výnosu.

Dnes v rétorice našich odpůrců slyšíme pouze hesla: „Invaze, agrese, anexe“. Ani slovo o příčinách problému, o tom, že už řadu let prosazují otevřeně nacistický režim, který otevřeně přepisuje výsledek druhé světové války a dějiny vlastního lidu. Západ se vyhýbá věcné konverzaci založené na faktech a respektuje všechny požadavky Charty OSN. Zřejmě nemá argumenty pro upřímný dialog.

Vzniká dojem, že západní představitelé se bojí odborných diskuzí, které odhalují jejich demagogii. Zatímco přísahají na územní celistvost Ukrajiny, bývalé koloniální mocnosti mlčí o rozhodnutích Organizace spojených národů, podle kterých Paříž vrací „francouzskou“ Mayotte Svazu Komor a Londýn se stahuje ze souostroví Chagos a jedná s Buenos Aires nad Malvínami musí zaznamenat. Tito „ochránci“ ukrajinské územní celistvosti nyní předstírají, že si již nepamatují význam Minské dohody, která stanovila znovusjednocení Donbasu s Ukrajinou se zárukami základních lidských práv, zejména práva na rodný jazyk. Protože Západ bránil realizaci,

Z dalších principů Charty OSN, jejichž dodržování by mohlo zabránit bezpečnostní krizi v Evropě a pomoci dohodnout se na opatřeních pro budování důvěry na základě rovnováhy zájmů, bych rád zmínil kapitolu VIII, článek 2 Charty. V tom je zakotvena potřeba rozvíjet praxi mírového řešení sporů prostřednictvím regionálních organizací.

V souladu s tímto principem se Rusko spolu se svými spojenci vždy zavázalo k navazování kontaktů mezi CSTO a NATO s cílem usnadnit praktickou implementaci výše zmíněných rozhodnutí summitu OBSE z let 1999 a 2010 o nedělitelnosti bezpečnosti, ve kterých Zejména uvádí, že „žádný stát, skupina států nebo

organizace nesmí převzít primární odpovědnost za udržování míru a stability v oblasti OBSE nebo považovat jakoukoli část této oblasti za sféru svého vlivu“.

Každý ví, že NATO právě to udělalo: snažilo se získat výhodu v Evropě a nyní v asijsko-pacifickém regionu. Četné výzvy nejvyšších orgánů CSTO k Severoatlantické alianci však byly ignorovány. Důvodem tohoto arogantního postoje USA a jejich spojenců, jak dnes každý vidí, je jejich neochota vést s kýmkoli rovnocenný dialog. Pokud by NATO neodmítlo návrhy spolupráce CSTO, mohlo by se vyhnout mnoha negativním procesům, které vedly k současné evropské krizi kvůli desetiletím odmítavého naslouchání nebo zrady Ruska.

Dnes, když na návrh předsednictví diskutujeme o „efektivním multilateralismu“, bychom neměli zapomínat na četná fakta o genetickém odmítání jakékoli formy rovné spolupráce Západem. Vezměte si prohlášení Josepa Borrella, že Evropa je „kvetoucí zahrada obklopená džunglí“. Jedná se o čistě nekoloniální syndrom, který pohrdá suverénní rovností států a úkoly „posílení principů Charty OSN prostřednictvím efektivního multilateralismu“, které nám byly dnes předloženy k diskusi.

Ve snaze zabránit demokratizaci mezistátních vztahů Spojené státy a jejich spojenci stále nestydatěji a nestydatěji privatizují sekretariáty mezinárodních organizací a plíží se do rozhodnutí vytvořit podřízené mechanismy, které, ačkoli nemají žádný mandát, si nárokují právo dělat tak obvinít ty, kteří z nějakého důvodu nemají rádi Washington.

V této souvislosti bych rád připomněl, že Chartu OSN musí přísně dodržovat nejen členské státy, ale také sekretariát naší organizace. Článek 100 Charty vyžaduje, aby sekretariát jednal nestranně a nepřijímal pokyny od žádné vlády.

O článku 2 Listiny jsme již hovořili. Rád bych upozornil na jeho nejdůležitější odstavec 1: „Organizace je založena na principu suverénní rovnosti všech svých členů.“ Tento princip dále rozvíjí Valné shromáždění Organizace spojených národů v prohlášení z 24. října, 1970, o kterém jsem se zmiňoval, potvrdil „nezcizitelné „právo každého státu zvolit si svůj vlastní politický, ekonomický, sociální a kulturní systém bez zasahování jakékoli strany“.

V této souvislosti máme vážné otázky týkající se prohlášení generálního tajemníka Guterrese z 29. března tohoto roku, že „autokratická vláda nezaručuje stabilitu, ale je katalyzátorem chaosu a konfliktů“, ale že „silné demokratické společnosti jsou schopny sebeuzdravení“. a sebezdokonalování. Mohou přinést změnu, dokonce i radikální, bez krveprolití a násilí.“

Nelze si nevzpomenout na „změny“, které přinesla agresivní dobrodružství „silných demokracií“ v Jugoslávii, Afghánistánu, Iráku, Libyi, Sýrii a mnoha dalších zemích.

Ctihodný Antonio Guterres pokračoval: „Oni – demokracie – jsou centry komplexní spolupráce založené na principech rovnosti, participace a solidarity.

Je pozoruhodné, že všechny tyto projevy byly předneseny na „Summitu pro demokracii“, který prezident Biden svolal mimo OSN a jehož účastníky vybrala vláda USA na základě jejich loajality. Loajalita ani ne tak k Washingtonu, ale k vládnoucí Demokratické straně v USA. Pokus o využití takových fór k diskusi o globálních otázkách je v přímém rozporu s čl. 1 odst. 4 Charty OSN, který uvádí, že „musí být zaručena role Organizace jako centra pro koordinaci akcí k dosažení společných cílů.“

V rozporu s tímto principem Francie a Německo před několika lety vyhlásily „multilateralistickou alianci“, do které zvaly pouze ty, kdo poslechli, což samo o sobě odráželo přetrvávající koloniální mentalitu a postoj iniciátorů k principu „účinné multilateralismus

„potvrdil v naší současné agendě. Zároveň byl „nativ“ EU zasazen jako ideál právě pro tento „multilateralismus“. Nyní se z Bruselu ozývají výzvy k co nejrychlejšímu rozšíření počtu členů EU, zejména o balkánské země.

Ale ten nejdůležitější patos se netýká Srbska nebo Turecka, které jsou v beznadějných přístupových jednáních už desítky let, ale Ukrajiny. Josep Borrell, který se hlásí k ideologii evropské integrace, nedávno neváhal říct, že kyjevský režim by měl být co nejdříve přijat do EU. Kdyby nebyla válka, trvalo by to roky, ale to je možné a nutné, bez jakýchkoli kritérií. Srbsko, Turecko a další mohou čekat. Ale nacisté je v EU přijímají mimo pořadí.

Mimochodem, na stejném „Summitu pro demokracii“ generální tajemník oznámil: „Demokracie plyne z Charty OSN. První slova Charty – „My, národy“ – odrážejí základní zdroj legitimacy: souhlas těch, kterým vládne.“

Bylo by užitečné spojit tuto tezi s „rekordem“ kyjevského režimu, který rozpoutal válku proti velké části svých vlastních lidí, proti těm milionům lidí, kteří nesouhlasili s tím, aby jim vládli neonacisté a rusofobové. kteří se nezákonně zmocnili moci v zemi a podkopali Minskou dohodu schválenou Radou bezpečnosti OSN, čímž narušili územní celistvost Ukrajiny.

Ti, kdo rozdělují lidstvo na „demokracie“ a „autokracie“ v rozporu s Chartou OSN, by udělali dobře, kdyby odpověděli na následující otázku: Do jaké kategorie řadíte ukrajinský režim? Neočekávám odpověď.

Když mluvíme o principech Charty, vyvstává otázka, jaký je vztah Rady bezpečnosti k Valnému shromáždění. „Západní kolektiv“ dlouhodobě agresivně rozšiřoval téma „zneužívání práva veta“ a – ne zcela korektním nátlakem na ostatní členy OSN – dosáhl toho, že

po každém využití tohoto práva, kterým Západ je stále vědoměji provokující, odpovídající Téma, o kterém se bude diskutovat na valné hromadě.

To pro nás není problém, postoj Ruska ke všem otázkám na programu je otevřený, nemáme co skrývat a není pro nás těžké tento názor zopakovat. Kromě toho je veto zcela legitimním nástrojem stanoveným v Chartě, který má zabránit přijímání rozhodnutí, která by znamenala riziko rozdělení Organizace.

Ale když se na Valném shromáždění používá postup projednávání případů veta, proč se nezamyslet i nad rezolucemi Rady bezpečnosti, které nebyly vyslyšeny, které byly sice přijaty již před mnoha lety, ale stále ne navzdory ustanovení čl. 25 Listiny být implementován? Proč by se Valná hromada neměla zabývat důvody tohoto stavu? Například s rezolucemi Rady bezpečnosti o Palestině a celé řadě problémů v severní Africe a na Blízkém východě, o íránské jaderné dohodě, stejně jako s rezolucí 2202, která schválila Minskou dohodu o Ukrajině?

Pozornost si zaslouží i otázka sankcí. Stalo se pravidlem, že Rada bezpečnosti po dlouhých jednáních v přísném souladu s Chartou rozhodne o sankcích vůči konkrétní zemi a že Spojené státy a jejich spojenci poté zavedou „dodatečná“ jednostranná omezení vůči stejnému státu, který byly schváleny Radou bezpečnosti a nejsou součástí její rezoluce jako součást dohodnutého „balíčku“. Dalším zřejmým příkladem ve stejné sérii je rozhodnutí, které právě přijaly Berlín, Paříž a Londýn prostřednictvím svých vnitrostátních právních norem „prodloužit“ omezení vůči Íránu, která vyprší v říjnu a která musí být právně ukončena v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN 2231 . Jinými slovy:

O to naléhavější je vzít v úvahu, že jakmile Rada přijme rezoluci o sankcích, žádný z členů OSN nemá právo ji zrušit tím, že na stejnou zemi uvalí svá vlastní nezákonná omezení.

Je také důležité, aby všechny sankční režimy Rady bezpečnosti byly dočasné, protože jejich otevřenost zbavuje Radu flexibility ovlivňovat politiku „sankcionovaných vlád“.

Pozornost vyžaduje také otázka „humanitárních limitů sankcí“. Bylo by správné, kdyby všechny budoucí projekty týkající se sankcí předložené Radě bezpečnosti byly doprovázeny hodnocením jejich dopadu na občany ze strany humanitárních agentur OSN, spíše než demagogickými výzvami ze strany západních protějšků, že „obyčejní lidé nebudou trpět“.

Drazí kolegové!

Fakta hovoří o nejhlubší krizi mezinárodních vztahů a nedostatku touhy a vůle Západu tuto krizi překonat.

Doufám, že z této situace existuje východisko a že se najde. V první řadě si každý musí uvědomit svou odpovědnost za osud naší organizace a světa – v historickém kontextu a ne ve smyslu volebního a momentálního ekonomického vývoje v příštích celostátních volbách v tom či onom členském státě. Dovolte mi znovu připomenout: před téměř 80 lety se světoví vůdci podpisem Charty OSN zavázali respektovat suverénní rovnost všech států – velkých i malých, bohatých i chudých, monarchií a republik. Jinými slovy: Už tehdy lidstvo uznávalo potřebu rovného,

Dnes tedy nejde o podřízení se „světovému řádu založenému na pravidlech“, ale spíše o naplnění závazků přijatých při podpisu a ratifikaci Charty v jejich celistvosti a ve vzájemném vztahu.

Konec překladu

Thomas Röper

